TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 22. decembrī *

Lieta C-336/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgericht Hannover* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 14. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 19. jūlijā, tiesvedībā

Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

pret

Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk,

piedaloties

Norddeutscher Rundfunk,

Zweites Deutsches Fernsehen,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ARTE GEIE,

Bloomberg LP,

Mitteldeutscher Rundfunk,

MTV Networks Germany GmbH, kā *VIVA Plus Fernsehen GmbH* tiesību pārņēmējai,

VIVA Music Fernsehen GmbH & Co. KG,

MTV Networks Germany GmbH, kā *MTV Networks GmbH & Co. oHG* tiesību pārņēmējai,

Westdeutscher Rundfunk,

RTL Television GmbH,

RTL II Fernsehen GmbH & Co. KG,

VOX Film und Fernseh-GmbH & Co. KG,

RTL Disney Fernsehen GmbH & Co. KG,

SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH **u.c.**,

Regio.TV GmbH,

Eurosport SA,

TM-TV GmbH & Co. KG,

ONYX Television GmbH,

Radio Bremen,

Hessischer Rundfunk,

Nederland 2,

Hamburg 1 Fernsehen Beteiligungs GmbH & Co. KG,

Turner Broadcasting System Deutschland GmbH,

n-tv Nachrichtenfernsehen GmbH & Co. KG,

Bayerischer Rundfunk,

Deutsches Sportfernsehen GmbH,

NBC Europe GmbH,

BBC World,

Mediendienst Borkum — Kurverwaltung NSHB Borkum GmbH,

Friesischer Rundfunk GmbH,

Home Shopping Europe GmbH & Co. KG,

Euro News SA,

Reise-TV GmbH & Co. KG,

SKF Spielekanal Fernsehen GmbH,

TV 5 Europe,

DMAX TV GmbH & Co. KG, iepriekš *XXP TV — Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG*,

RTL Shop GmbH.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 2. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG* vārdā — H. J. Nīmeijers [*H.-J. Niemeyer*] un V. Šperrs [*W. Spoerr*], *Rechtsanwälte*,

— *Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk* vārdā — A. Fišers [*A. Fischer*], pārstāvis, kam palīdz K. Krebss [*C. Krebs*], jurists,

— *DMAX TV GmbH & Co. KG*, iepriekš *XXP TV — Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG*, vārdā — A. Lidtke [*A. Luedtke*] un P. Kempermans [*P. Kempermann*], *Rechtsanwälte*,

— *Eurosport SA* vārdā — M. Šmitmans [*M. Schmittmann*], *Rechtsanwalt*,

— *Home Shopping Europe GmbH & Co. KG* vārdā — R. Šics [*R. Schütz*], *Rechtsanwalt*,

— *Norddeutscher Rundfunk* vārdā — H. Brendels [*H. Brendel*], jurists, kam palīdz V. Hāns [*W. Hahn*], *Rechtsanwalt*,

— *MTV Networks Germany GmbH*, kā *VIVA Plus Fernsehen GmbH* u.c. tiesību pārņemējas, vārdā — J. Kreile [*J. Kreile*], *Rechtsanwalt*,

— *SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH* u.c. vārdā — K. Vāgners [*C. Wagner*] un A. Grindvalds [*A. Gründwald*], *Rechtsanwälte*,

— *Westdeutscher Rundfunk* vārdā — E. M. Mihele [*E.-M. Michel*] un M. Libertus [*M. Libertus*], juristi,

— *TM-TV GmbH & Co. KG* vārdā — E. Freifrau fon Veihsa [*E. Freifrau von Weichs*], *Rechtsanwältin*,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un J. Mellers [*J. Möller*], pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā — T. Materne [*T. Materne*], pārstāvis, kam palīdz A. Berenbūms [*A. Berenboom*] un A. Joahimovičs [*A. Joachimowicz*], *avocats*,

— Īrijas vārdā — D. O'Hagans [*D. O'Hagan*], pārstāvis, kam palīdz E. Kolinss [*A. Collins*], *SC*, un N. Kahils [*N. Cahill*], *barrister*,

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Falka [*A. Falk*], pārstāve,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — V. Džeksone [*V. Jackson*], pārstāve, kurai palīdz M. Greja [*M. Gray*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — A. Neijenheiss [*A. Nijenhuis*] un Ž. Brauns [*G. Braun*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 31. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem ("Universālā pakalpojuma" direktīva) (OV L 108, 51. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts prāvā starp *Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā — "*Kabel Deutschland*") un *Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk* (Lejassaksijas Privātās apraides iestāde, turpmāk tekstā — "*NLM*") par *NLM* šai sabiedrībai noteiktajām saistībām analogajā kabeļtīklā raidīt televīzijas programmas, kuras pārraida zināmas *NLM* izvēlētas raidorganizācijas.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

Direktīva 2002/21/EK

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem ("Pamatdirektīva") (OV L 108, 33. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatdirektīva") preambulas piektajā un sestajā apsvērumā ir noteikts:

"(5) Telekomunikāciju, mediju un informācijas tehnoloģiju nozaru saplūšana nozīmē to, ka visiem pārraides tīkliem un pakalpojumiem būtu jābūt iekļautiem vienotos reglamentējošos noteikumos. Minētie reglamentējošie noteikumi sastāv no šīs direktīvas un [..] ["Universālā pakalpojuma" direktīvas] [..] (še turpmāk "īpašās direktīvas"). Jāatdala pārraides regulēšan[a] no satura regulēšanas. Tāpēc šie noteikumi neiekļauj to pakalpojumu saturu, kas sniegti caur elektronisko komunikāciju tīkliem, izmantojot elektronisko komunikāciju pakalpojumus, tādus kā pārraides saturs, finansiāli pakalpojumi un daži informācijas sabiedrības pakalpojumi, un tāpēc neierobežo Kopienas vai valsts līmenī veiktos pasākumus attiecībā uz minētajiem pakalpojumiem, saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai veicinātu kultūras un valodu daudzveidību un lai nodrošinātu mediju plurālisma aizsardzību. [..] Pārraidīšanas noteikumu un satura noteikumu atdalīšana neierobežo starp tiem esošo saikņu ņemšanu vērā, jo īpaši, lai garantētu mediju plurālismu, kultūras daudzveidību un patērētāju aizsardzību.

(6) Audiovizuālā politika un satura reglamentācija tiek veikta saskaņā ar vispārējās intereses mērķiem, tādiem kā vārda brīvība, mediju plurālisms, objektivitāte, kultūras un valodu daudzveidība, sociālā integrācija, patērētāju un nepilngadīgo aizsardzība. [..]"

4 Pamatdirektīvas 1. panta 3. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva, kā arī īpašās direktīvas neierobežo Kopienas vai valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējās intereses mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura reglamentēšanas un audiovizuālo politiku."

"Universālā pakalpojuma" direktīva

5 "Universālā pakalpojuma" direktīvas preambulas četrdesmit trešajā apsvērumā ir noteikts, ka "dalībvalstīm būtu jāspēj noteikt atbilstīgas saistības uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā, likumīgas sabiedriskās kārtības apsvērumu interesēs, bet šādas saistības būtu jāuzliek tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai sasniegtu vispārējo interešu mērķus, ko skaidri definējušas dalībvalstis saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, un tām būtu jābūt samērīgām, pārskatāmām un pakļautām periodiskam pārskatam [..]".

6 Minētās direktīvas 31. pants, kas ir ietverts tās IV nodaļā "[Galalietotāju] intereses un tiesības" un kas attiecas uz saistībām, kuras jāievēro ("must carry"), ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis var noteikt pamatotas saistības, kas jāievēro ("must carry"), īpašu radio un televīzijas kanālu un pakalpojumu raidīšanai, uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā, kas nodrošina elektroniskos komunikāciju tīklus, ko izmanto radio vai televīzijas raidījumu raidīšanai sabiedrībai, ja nozīmīgs šādu tīklu [galalietotāju] skaits izmanto tos kā galveno līdzekli radio un televīzijas raidījumu [uztveršanai]. Šādas saistības nosaka tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai sasniegtu skaidri noteiktus vispārējo interešu mērķus, un [tās] ir samērīgas un pārskatāmas. Saistības ir pakļautas periodiskai pārskatīšanai.

2. Ne šī panta 1. punkts, ne arī Direktīvas 2002/19/EK ("piekļuves" direktīva) 3. panta 2. punkts neierobežo dalībvalstu spēju noteikt atbilstīgu atlīdzību, ja tāda ir, attiecībā uz pasākumiem, kas veikti saskaņā ar šo pantu, nodrošinot to, ka līdzīgos apstākļos nav diskriminācijas attieksmē pret uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus. Ja ir paredzēta atlīdzība, dalībvalstis nodrošina to, ka tā tiek piemērota pienācīgi un pārskatāmi."

Valsts tiesiskais regulējums

7 "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts Vācijas Federatīvās Republikas tiesībās ir transponēts ar 52. un 53. pantu 1991. gada 31. augusta Valsts radio un

televīzijas apraides līgumā (*Rundfunkstaatsvertrag*) ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2004. gada 8. un 15. oktobra Astoto līgumu par Valsts radio un televīzijas apraides līguma grozījumiem (*Achter Rundfunkänderungsstaatsvertrag*) (turpmāk tekstā — "*RStV*").

8 Attiecībā uz televīzijas kanālu retranslāciju analogajā kabeļtīklā *RStV* 52. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ar federālo zemju [*Länder*] likumiem, ievērojot esošās tehniskās iespējas, ir atļauta tādu televīzijas programmu vienlaicīga un negrozīta retranslācija, kuras var uztvert visā Federatīvajā Republikā un kuras likumīgi pārraida Eiropā un atbilst Eiropas konvencijai par pārrobežu televīziju. Televīzijas programmu retranslāciju var pārtraukt, lai ievērotu Eiropas normas apraides jomā. Federālo zemju tiesību akti analogo tīklu izmantošanas jomā ir pieļaujami, ja tie ir nepieciešami, lai sasniegtu skaidri noteiktus vispārējo interešu mērķus. Šādus aktus tostarp var pieņemt, lai nodrošinātu plurālistiski orientētu un daudzveidīgus viedokļus paudošu mediju darbību. Detalizētāku regulējumu, it īpaši prioritāru secību attiecībā uz kanālu noslodzi, nosaka federālās zemes tiesību aktos."

9 *RStV* 53.a pantā ir noteikts:

"52. un 53. pants tiek periodiski ik pa trim gadiem, pirmoreiz — 2007. gada 31. martā, pārskatīti saskaņā ar ["Universālā pakalpojuma"] direktīvas 31. panta 1. punktu."

10 Apraides pakalpojumu retranslāciju un mediju pakalpojumu sniegšanu analogajā kabeļtīklā Lejassaksijā reglamentē 2001. gada 1. novembra Lejassaksijas Mediju likums (*Niedersächsisches Mediengesetz*) 2005. gada 6. septembra redakcijā, kas ir piemērojama pamata prāvai (turpmāk tekstā — "*NMedienG*").

11 Kanālu noslogojums analogajā kabeļtīklā ir noteikts *NMedienG* 37. panta 1., 2. un 7. punktā:

"1. Kabeļtīkli, pa kuriem televīzijas programmas var uztvert analogi, ir jāierīko tā, lai varētu uztvert vismaz tās televīzijas programmas, kuras saskaņā ar šo likumu ir atļauts izplatīt ar zemes raidītāju vai kabeļtīklā vai kuru apraide notiek saskaņā ar citu Lejassaksijas likumu. Ja kabeļtīkla kanāliem ir atšķirīga tehniskā uztveramība, tad pirmajā teikumā minētajām programmām ir jāpiešķir kanāli ar visplašāko uztveramību. Pirmo un otro teikumu pilsonisko raidorganizāciju [*Bürgerrundfunk*] programmu izplatīšanai piemēro tikai 28. panta 1. punktā noteiktajā raidītāja apkalpes teritorijā. [..]

2. Ja pārējām televīzijas programmām nav pieejams pietiekams kabeļa kanālu skaits, [*NLM*] nosaka prioritāru secību, saskaņā ar kuru televīzijas programmām, kuras nav ņemtas vērā pirmajā rindkopā, piešķir kabeļa kanālu. Tā samērīgi ietver arī mediju pakalpojumus valsts līguma par mediju pakalpojumiem (*Staatsvertrag über Mediendienste*) nozīmē. Noteicošs kritērijs šādas kārtības noteikšanā ir katras programmas vai pakalpojuma ieguldījums kabeļtīkla piedāvājuma daudzveidībā; jāņem vērā reģionālais un federālās zemes pārrobežu informācijas pieprasījums.

[..]

7. Kabeļtīkla operatoriem 28. panta 1. punktā noteiktajā raidītāja apkalpes teritorijā, lai izplatītu tajā atļauto pilsonisko raidorganizāciju raidījumus, ir pienākums pēc to pieprasījuma bez maksas piešķirt līdz vienam televīzijas kanālam un vienam radio kanālam."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

12 Lejassaksijas federālajā zemē *Kabel Deutschland* izmanto tai piederošus kabeļtīklus. Šajos kabeļu tīklos ir pieejami 32 pastāvīgi analogi izmantojami kanāli.

13 37 personas, kas iestājušās lietā pamata procesā, ir televīzijas raidorganizācijas vai mediju pakalpojumu ("telemediju") sniedzējas, no kurām dažas sniedz televeikala pakalpojumus (turpmāk tekstā kopā sauktas "raidorganizācijas"). Visas šīs raidorganizācijas savas televīzijas programmas vai telemediju pakalpojumus piedāvā *Kabel Deutschland* kabeļtīklā. Dažas no šīm programmām zināmās Lejassaksijas federālās zemes daļās tiek izplatītas, izmantojot zemes apraidi atbilstoši cipartelevīzijas standartam ("Digital Video Broadcasting Terrestrial", turpmāk tekstā — "*DVB-T*").

14 Ar 2005. gada 19. septembra lēmumu *NLM* kā šīs federālās zemes kompetentā iestāde *Kabel Deutschland* analogajā kabeļtīklā pieejamos 32 televīzijas kanālus nolēma sadalīt šādi: 18 kanāli tika piešķirti raidorganizācijām, kuru programmas saskaņā ar *NMedienG* tika kvalificētas par "speciālām programmām", jo tās jau tika pārraidītas *DVB-T* režīmā; viens kanāls tika daļēji piešķirts *Bürgerfernsehen* (pilsoniskā televīzija) kā raidorganizācijai, kas šajā likumā paredzētās programmas raida noteiktās apkalpes teritorijās;

pārējiem 13 kanāliem, ņemot vērā, ka pretendentu bija vairāk nekā pieejamie kanāli, *NLM* saskaņā ar *NMedienG* 37. panta 2. punktu noteica dažādo raidorganizāciju prioritāru secību.

15 Šāda kabeļa izmantošanas kārtība izraisīja visu *Kabel Deutschland* analogajā kabeļtīklā pieejamo kanālu noslogošanu.

16 Prasībā, kas celta *Verwaltungsgericht Hannover* [Hanoveres Administratīvajā tiesā] un ar kuru apstrīdēts 2005. gada 19. septembra lēmums, *Kabel Deutschland* apgalvoja, ka *NMedienG* noteikumi par analogo kabeļtīklu nav saderīgi ar "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktu. Kā norāda *Kabel Deutschland*, par nelikumīgu jāuzskata *NLM* noteiktās saistības iekļaut tās analogajā kabeļtīklā zināmu raidorganizāciju televīzijas kanālus ar pamatojumu, ka tie jau tiek pārraidīti *DVB-T* režīmā attālās Lejassaksijas federālās zemes daļās un ka tādēļ tie jādara pieejami tiem pašiem galalietotājiem. *Kabel Deutschland* arī apgalvoja, ka nelikumīgas ir saistības pilnībā noslogot tās analogo kabeļtīklu, ja, kā tas ir šajā gadījumā, pretendentu ir vairāk nekā pieejamo analogo kanālu.

17 Turklāt 2007. gada 19. aprīlī *NLM* 2005. gada 19. septembra lēmumu aizstāja ar līdzīgu lēmumu, ar kuru arī tika paredzēts visa *Kabel Deutschland* analogā kabeļtīkla noslogojums. Izņemot dažu raidorganizāciju nomaiņu, šis pēdējais lēmums saturiski ir identisks lēmumam, kuru tas aizstāja, un *Kabel Deutschland* šo lēmumu apstrīdēja jaunā tiesvedībā, kas pēc lietas dalībnieku pieteikuma tika apturēta.

18 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Hannover*, šaubīdamās, vai *Kabel Deutschland* noteiktās saistības, kas izriet no *NMedienG* 37. panta un īpaši attiecībā uz šādu saistību samērīgumu un pamatotību, ir saderīgs ar "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar ["Universālā pakalpojuma"] direktīvas 31. panta 1. punktu ir saderīgs [*NMedienG*] 37. panta 1. punkts, kas kabeļtīkla operatoram liek vairāk nekā pusē no tā analogā formāta pastāvīgās apraides kanāliem pārraidīt programmas, kuras — katrā ziņā nepārklājot visu Lejassaksijas federālās zemes teritoriju — jau tiek pārraidītas pa zemes apraides tīkliem saskaņā ar cipartelevīzijas zemes apraides standartu ("*DVB-T*")?

2) Vai ar ["Universālā pakalpojuma"] direktīvas 31. panta 1. punktu ir saderīgs [*NMedienG*] 37. panta 1. punkts, ja kabeļtīkla operators ir spiests pārraidīt televīzijas programmas pa saviem analogā režīma apraides kabeļtīkliem arī uz tādām federālās zemes teritorijām, kurās kabeļtīkla galalietotājs, izmantojot zemes apraides antenu vai dekodētāju, var uztvert tās pašas televīzijas programmas arī pa (*DVB-T*) standarta zemes apraides tīkliem?

3) Vai jēdziens "televīzijas pakalpojumi" ["Universālā pakalpojuma"] direktīvas 31. panta 1. punkta nozīmē ietver arī mediju pakalpojumu piedāvātājus vai telemedijus, piemēram, televeikalu?

4) Vai ar ["Universālā pakalpojuma"] direktīvas 31. panta 1. punktu ir saderīgs [*NMedienG*] 37. panta 2. punkts, ja nepietiekoša kanālu skaita gadījumā valsts kompetentai iestādei jānosaka pretendentu prioritāra secība, kas izraisa kabeļtīkla operatora rīcībā esošo kanālu pilnīgu noslogojumu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo, otro un ceturto jautājumu

19 Ar savu pirmo, otro un ceturto jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā, kas, pirmkārt, kabeļtīkla operatoram liek savā analogajā kabeļtīklā iekļaut zemes apraidē esošus televīzijas kanālus un pakalpojumus, kas tādējādi noslogo vairāk nekā pusi no šī tīkla kapacitātes, un, otrkārt, kanālu nepietiekamības gadījumā paredz pretendentu klasifikāciju atbilstoši prioritārai secībai, kas izraisa visu minētā tīkla kanālu noslogojumu.

20 Ievadā ir jānorāda, kā tas izriet no Pamatdirektīvas preambulas piektā apsvēruma, ka "Universālā pakalpojuma" direktīva ir daļa no telekomunikāciju, mediju un informācijas tehnoloģiju nozaru kopējā tiesiskā regulējuma, kas ir izveidots ar Pamatdirektīvu

un īpašajām direktīvām, kuru skaitā ir arī "Universālā pakalpojuma" direktīva. No tā izriet, ka šis tiesiskais regulējums ir jāņem vērā, lai interpretētu "Universālā pakalpojuma" direktīvas noteikumus.

21 "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var noteikt pamatotas saistības, kas jāievēro ("must carry"), īpašu televīzijas kanālu vai pakalpojumu raidīšanai, uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus, kurus izmanto televīzijas raidījumu raidīšanai sabiedrībai, ja nozīmīgs šādu tīklu galalietotāju skaits izmanto tos kā galveno līdzekli šādu raidījumu uztveršanai. Šajā noteikumā ir arī paredzēts, ka šādas saistības nosaka tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai sasniegtu skaidri noteiktus vispārējo interešu mērķus, un tās ir samērīgas un pārskatāmas.

22 Lai dalībvalstis varētu noteikt "must carry" saistības, minētā noteikuma pirmajā teikumā ir prasīts, ka televīzijas kanāliem ir jābūt īpašiem un nozīmīgs galalietotāju skaits elektronisko sakaru tīklus izmanto kā galveno līdzekli televīzijas kanālu uztveršanai.

23 Pamata lietā no lūguma sniegt prejudiciālu jautājumu izriet, ka analogais kabeļtīkls atbilst šim pēdējam nosacījumam, jo Vācijā šāds apraides veids sasniedz aptuveni 57 % mājsaimniecību un līdz ar to ir visplašāk lietotais apraides līdzeklis.

24 Runājot par tādu kanālu īpašo raksturu, uz kuriem var attiekties "must carry" statuss, no "Universālā pakalpojuma direktīvas" 31. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka dalībvalstīm ir konkrēti jānorāda kanāli, kuriem jāpiešķir "must carry" statuss.

25 Šajā sakarā ir jānorāda, ka *NMedienG* 37. panta 1. punktā ir precizēts, ka kabelim analogai televīzijas kanālu programmu uztveršanai ir jānodrošina vismaz tādu kanālu uztveršana, kuri ir atļauti zemes apraidē. Saskaņā ar tā paša panta 2. punktu lēmumā, kas kompetentajai iestādei ir jāpieņem, konkrēti jānosaka, veicot pretendentu klasifikāciju prioritārā secībā, kanāli, kurus kabeļtīkla operatoram ir pienākums raidīt. Tādēļ šādos noteikumos ir konkrēti norādīti kanāli, kuriem jāpiešķir "must carry" statuss.

26 Vienīgais apstāklis, ka valsts tiesiskā regulējuma piemērošanas rezultātā kabeļtīkla operatoram ir pienākums, pirmkārt, savā piedāvājumā, turklāt vairāk nekā pusē no pieejamajiem kanāliem, iekļaut zemes apraidē esošas programmas un, otrkārt, atlikušos brīvos kanālus piešķirt tādu programmu pārraidei, kuri ir izvēlēti saskaņā ar kompetentās iestādes izraudzītu prioritāru secību, neliedz šos pienākumus uzskatīt par tādiem, kas attiecas uz "īpašu" televīzijas kanālu pārraidi "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta nozīmē. Nosakot, ka pārraidāmajiem televīzijas kanāliem ir jābūt "īpašiem", minētā direktīva neievieš kvantitatīvu nosacījumu.

27 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka *NMedienG* 37. pants ir saderīgs ir nosacījumiem, kas paredzēti "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta pirmajā teikumā un kas atgādināti šī sprieduma 22. punktā.

28 Runājot par noteikto saistību samērīgumu, ko izvirza iesniedzējtiesa, jāatgādina, ka "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktā ir prasīts, ka šīm saistībām ir jābūt saprātīgām, samērīgām, pārskatāmām un vajadzīgām, lai nodrošinātu skaidri definētu vispārējo interešu mērķu sasniegšanu.

29 Kā tas ir noteikts "Universālā pakalpojuma" direktīvas preambulas četrdesmit trešajā apsvērumā, dalībvalstīm būtu jāspēj noteikt atbilstīgas saistības uzņēmumiem, kas ir to jurisdikcijā, likumīgas sabiedriskās kārtības apsvērumu interesēs, bet šādas saistības būtu jāuzliek tikai tad, ja tās ir vajadzīgas, lai sasniegtu vispārējo interešu mērķus, ko skaidri definējušas dalībvalstis saskaņā ar Kopienu tiesību aktiem, un tām būtu jābūt samērīgām, pārskatāmām un pakļautām periodiskam pārskatam.

30 Tā kā "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktā nav definēti vispārējo interešu mērķi, kas ir sasniedzami ar televīzijas kanālu pārraides saistībām, to definēšana ir jāveic dalībvalstīm, ievērojot Kopienu tiesības.

31 Lai novērtētu šo vispārējo mērķu definīciju, ko pieņēmušas dalībvalstis, un šādu mērķu īstenošanai veikto pasākumu samērīgumu, jāņem vērā, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 20. punktā, telekomunikāciju, mediju un informācijas tehnoloģiju nozaru kopējais tiesiskais regulējums.

32 Arī no Pamatdirektīvas preambulas piektā apsvēruma izriet, ka jānošķir pārraides un satura regulējums. Šajā apsvērumā ir noteikts, ka Kopienu tiesiskais regulējums nav piemērojams pārraides saturam un līdz ar to šīs direktīvas 1. panta 3. punktā ir noteikts, ka šī direktīva, kā arī "Universālā pakalpojuma" direktīva neierobežo valsts līmenī saskaņā ar Kopienu tiesību aktiem veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējo interešu mērķus, it īpaši attiecībā uz satura reglamentēšanu un audiovizuālo politiku. Pamatdirektīvas preambulas sestajā apsvērumā ir noteikts, ka audiovizuālā politika un satura reglamentācija tiek veikta, lai sasniegtu tādus vispārējo interešu mērķus kā vārda brīvība, mediju plurālisms, objektivitāte, kultūras daudzveidība, sociālā integrācija, patērētāju un nepilngadīgo aizsardzība.

33 Īpaši jāuzsver tādas informācijas saņemšanas pamatbrīvības nozīme, kuras saņēmēji ir galalietotāji un kuru dalībvalstis nodrošina saskaņā ar 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10. pantu.

34 No tā izriet, ka "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta interpretācijai nevajadzētu ierobežot valsts tiesisko regulējumu, ar kuru, ievērojot Kopienu tiesības, tiek sasniegti vispārējo interešu mērķi it īpaši attiecībā uz satura un audiovizuālās politikas regulējumu. Ievērojot šādu kompetenču sadali, "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts, kas ir ietverts tās IV nodaļā "[Galalietotāju] intereses un tiesības", nerada kabeļtīkla operatoram tiesības izvēlēties pārraidāmos kanālus, bet gan ierobežo šīs tiesības tiktāl, ciktāl tās ir noteiktas saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesībām.

35 Lai pārbaudītu no minētā 31. panta 1. punkta izrietošo pārraides saistību samērīgumu, jākonstatē, ka, runājot par vispārējo interešu mērķiem, kas jāsasniedz ar pamata lietā izskatāmo valsts tiesisko regulējumu, no *NMedienG* 37. panta, skatot to kopā ar *RStV* 52. panta 1. punktu, izriet, ka šī regulējums nodrošina plurālismu medijos un piedāvājuma daudzveidību analogajā kabeļtīklā.

36 Tāpat no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *RStV* 52. panta 1. punkta mērķis ir analogajā kabeļtīklā nodrošināt pēc iespējas plašāku piedāvājumu, kā arī viedokļu daudzveidību plurālistiskā sabiedrībā, ņemot vērā reģionālas īpatnības un tēmas. Šis mērķis ir pārņemts *NMedienG* 37. pantā un īpaši tā 2. punktā ir noteikts, ka noteicošs kritērijs kanālu prioritārai klasifikācijai ir to ieguldījums kabeļtīkla

piedāvājuma daudzveidībā un ka šādā kontekstā jāņem vērā reģionālais un Lejassaksijas federālās zemes pārrobežu informācijas pieprasījums.

37 Šajā sakarā jāatgādina, ka plurālisma saglabāšana, ko garantē pamata lietā izskatāmais tiesiskais regulējums, ir saistīta ar vārda brīvību, kas tiek aizsargāta ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10. pantu, un šī brīvība ir viena no pamatbrīvībām, ko garantē Kopienu tiesiskā kārtība (skat. 1991. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-288/89 *Collectieve Antennevoorziening Gouda*, *Recueil*, I-4007. lpp., 23. punkts; 1993. gada 3. februāra spriedumu lietā C-148/91 *Veronica Omroep Organisatie*, *Recueil*, I-487. lpp., 10. punkts; 1994. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-23/93 *TV10*, *Recueil*, I-4795. lpp., 19. punkts, un 2007. gada 13. decembra spriedumu lietā C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c., Krājums, I-11135. lpp., 41. punkts).

38 Tādējādi jāatzīst, ka tādam tiesiskajam regulējumam ir vispārējo interešu mērķis, jo tas paredz saglabāt televīzijas kanālu piedāvājuma plurālistisko raksturu Lejassaksijas federālajā zemē un līdz ar to ir kultūrpolitikas līdzeklis, kura mērķis ir audiovizuālajā nozarē aizsargāt dažādu šajā federālajā zemē esošo komponentu vārda brīvību īpaši sociālajā, kulturālajā un lingvistiskajā aspektā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *United Pan Europe Communications Belgium* u.c., 42. punkts).

39 Šādos apstākļos iesniedzējtiesa, pirmkārt, jautā, vai *Kabel Deutschland* noteiktās saistības, kas ir paredzētas *NMedienG* 37. panta 1. punktā, iekļaut jau *DVB-T* apraidē esošus kanālus, kā rezultātā tiek noslogota vairāk nekā puse no tā analogā kabeļtīkla kapacitātes, ir samērīgas "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta otrā teikuma nozīmē. Minētā tiesa jautā, vai šāds noteikums ir piemērots, lai nodrošinātu tajā noteiktā mērķa sasniegšanu, un vai tas nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šāda mērķa sasniegšanai.

40 Pats mērķis nodrošināt galalietotājiem identisku piedāvājumu, ko pārraida ar atšķirīgiem apraides līdzekļiem, liedz, ka varētu tikt pieļautas ierobežotas saistības pārraidīt kanālus, ņemot vērā apstākli, ka zināmos Lejassaksijas federālās zemes reģionos galalietotāji tos pašus televīzijas kanālus var uztvert zemes apraides tīklā. Turklāt šis mērķis paredz, ka analogā kabeļtīkla kanālu skaits, kas ir noteikts saskaņā ar pārraides saistībām, atbilst zemes apraidē esošo kanālu skaitam. Līdz ar to pamata lietā attiecīgās saistības, kuru rezultātā tiek izmantota vairāk nekā puse no pieejamajiem kanāliem, ir samērīga, ja nav alternatīvu līdzekļu, kā tikpat efektīvi sasniegt izvirzīto mērķi, turklāt ievērojot zemes apraidē esošo kanālu skaitu, kā arī analogā kabeļtīkla kapacitāti.

41 Tomēr, lai novērstu, ka kabeļtīkla operators tiek pakļauts nepamatotām un patvaļīgām saistībām, ir jāpārbauda, pirmkārt, mehānisma darbība, kas ir ieviesta ar pamata lietā izskatāmo tiesisko regulējumu un kura balstīta uz zemes apraidē esošajiem kanāliem, lai noteiktu pārraides saistības, un, otrkārt, ekonomiskās sekas, kas no tā rodas kabeļtīkla operatoram.

42 Runājot par minētajā regulējumā ieviesto sasaistes mehānismu, jānorāda, ka Tiesa, interpretējot EKL 49. pantu, jau ir nolēmusi, ka "must carry" statusu nevar automātiski piešķirt visiem televīzijas kanāliem, ko pārraida viena un tā pati privātā raidorganizācija, bet tas piešķirams tikai tām raidorganizācijām, kuru kopējais programmu saturs ir atbilstošs, lai īstenotu šo mērķi. Turklāt to kanālu skaits, kas rezervēts privātām raidorganizācijām, kam piešķirts šāds statuss, acīmredzami nedrīkst pārsniegt to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *United Pan Europe Communications Belgium* u.c., 47. punkts).

43 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai sasaistes mehānisms, kas ir ieviests ar pamata lietā izskatāmo regulējumu, paredz šādu automātisku piešķiršanu.

44 Analogajā kabeļtīklā *NMedienG* 37. panta 1. punkts "must carry" statusu piešķir televīzijas kanāliem, kas jau ir *DVB-T* apraidē. No materiāliem, ko Tiesai iesniegusi iesniedzējtiesa, izriet, ka piemērotā atlase, lai šādu statusu piešķirtu *DVB-T* apraidē esošajiem kanāliem, ir balstīta uz plurālisma un viedokļu daudzveidības kritērijiem, un saskaņā ar *NMedienG* noteikumiem lēmumu par šādu atlasi, pamatojoties uz šiem kritērijiem, pieņem *NLM* asambleja, kas ir neatkarīga no valsts pārvaldes un kuru galvenokārt veido pilsoniskās sabiedrības pārstāvji.

45 Līdz ar to sasaistes mehānisms neparedz automātisku piešķiršanu, kāda ir minēta šī sprieduma 42. punktā, bet gan tas ir vienīgi tehnisks līdzeklis, kā nodrošināt, lai zemes apraidē esošie kanāli, kurus, pamatojoties uz to ieguldījumu plurālismā un viedokļu daudzveidībā, ir ļauts pārraidīt šādā veidā, tiktu raidīti arī analogajā kabeļtīklā.

46 Runājot par noteikto saistību ekonomiskajām sekām uz kabeļtīkla operatoru, jāpārbauda, vai tās nav nepamatotas tādā mērā, ka tās šim operatoram var traucēt izpildīt šīs saistības ar ekonomiski pieņemamiem nosacījumiem, ņemot vērā vajadzības gadījumā visas operatora darbības.

47 Šāds vērtējums ir iesniedzējtiesas kompetencē, tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas pienākums ir sniegt iesniedzējtiesai visus Kopienu tiesību interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, izspriežot izskatāmo lietu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tiem atsaukusies (skat. it īpaši 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-17/06 *Céline*, Krājums, I-7041. lpp., 29. punkts).

48 Tāpēc savā vērtējumā, ja kabeļtīkla operatoram saskaņā ar attiecīgo regulējumu noteiktās saistības izrādās nepamatotas, iesniedzējtiesai ir jāņem vērā fakts, ka, pirmkārt, kabeļtīkla operators sava tīkla kanālus var brīvi piešķirt analogai vai ciparformāta lietošanai, turklāt šis pēdējais veids nav pakļauts līdzīgam regulējumam, un, otrkārt, "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 2. punkts piedāvā dalībvalstīm iespēju noteikt atbilstošu atlīdzību. Šajā sakarā iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai noteiktās saistības ir tādas, par kurām ir jāpiešķir atlīdzība.

49 Iesniedzējtiesa, otrkārt, jautā, vai "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts nepieļauj *NMedienG* 37. panta 2. punktu tādēļ, ka tas kompetentajam regulatoram attiecībā uz atlikušo kapacitāti un kanālu nepietiekamības gadījumā liek noteikt pretendentu prioritāru klasifikāciju, kā rezultātā tiek noslogoti visi analogajā kabeļtīklā pieejami kanāli.

50 No *NMedienG* 37. panta 2. punkta izriet, ka gadījumā, ja kabeļtīklā nav pietiekams kanālu skaits citām televīzijas programmām, *NLM* izveido klasifikāciju prioritārā secībā, lai noteiktu kabeļa kanāla piešķiršanu televīzijas programmām, kuras nav ņemtas vērā saskaņā ar šī panta 1. punktu. Šādas klasifikācijas noteicošs kritērijs, kā jau noteikts šajā noteikumā, ir dažādo programmu vai pakalpojumu ieguldījums kabeļtīkla piedāvājuma daudzveidībā.

51 Šajā sakarā jāatzīst, ka klasifikācijas prioritārā secībā izveidošana, lai atrisinātu analogajā kabeļtīklā atlikušo brīvo kanālu piešķiršanu, pamatojoties uz pretendentu ieguldījumu šī tīkla piedāvājuma daudzveidībā, ir piemērota, lai nodrošinātu šajā noteikumā paredzēto vispārējo interešu mērķu sasniegšanu. Tāds valsts tiesību

noteikums kā *NMedienG* 37. panta 2. punkts ir piemērots līdzeklis, lai sasniegtu paredzēto kultūras mērķi, jo tas šādos apstākļos televīzijas skatītājiem analogajā kabeļtīklā ļauj saņemt plurālistisku un daudzveidīgu piedāvājumu.

52 Runājot par jautājumu, vai pamata lietā izskatāmais regulējums šos mērķus sasniedz pamatotā un samērīgā veidā, jāatgādina, ka "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts nerada kabeļtīkla operatoram tiesības izvēlēties pārraidāmos kanālus, bet gan ierobežo šīs tiesības tiktāl, ciktāl tās ir noteiktas saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesībām.

53 Audiovizuālās politikas ietvaros, ja salīdzinājumā ar pārraidāmo kanālu pieprasījumu pieejamo kanālu skaits nav pietiekams, minētais regulējums kompetentajai iestādei uztic izvēli starp pieprasītājiem, ievērojot to programmu ieguldījumu piedāvājuma daudzveidībā un ņemot vērā sabiedrības informācijas vajadzības, nevis ļauj pašam kabeļtīkla operatoram noteikt šādu izvēli, pamatojoties uz skaidri ekonomiskiem apsvērumiem. Tādējādi šāds mērķis var radīt vajadzību, ka visi pieejami kanāli, ievērojot pārskatāmu procedūru un nodrošinot kabeļtīkla operatora tiesības, tiek izmantoti kanālu pārraidei, lai pēc iespējas lielākam pieprasītāju skaitam, kas to ir pelnījuši pārraidīto kanālu dēļ, dotu iespēju rast piekļuvi analogajam kabeļtīklam.

54 Tā kā noteiktās saistības valsts audiovizuālās politikas ietvaros ir vajadzīgas, lai sasniegtu plurālisma un daudzveidības medijos mērķi, šāds regulējums principā nav uzskatāms par nesamērīgu.

55 Tomēr, runājot par ekonomisko seku, kas izriet no valsts tiesiskajā regulējumā kabeļtīkla operatoram noteiktajām saistībām, iespējami nepamatoto raksturu, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šādas sekas ir tādas, kas kabeļtīkla operatoram traucē šīs saistības izpildīt ar ekonomiski pieņemamiem nosacījumiem, vajadzības gadījumā ņemot vērā visas tā darbības.

56 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo, otro un ceturto uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā, kas kabeļtīkla operatoram savā analogajā kabeļtīklā liek iekļaut televīzijas kanālus un pakalpojumus, kas jau ir zemes apraidē, kā rezultātā tiek noslogota vairāk nekā puse no šajā tīklā pieejamajiem kanāliem, un kurā kanālu nepietiekamības gadījumā ir noteikta pretendentu klasifikācija atbilstoši prioritārai secībai, kas izraisa visu šajā tīklā pieejamo kanālu noslogotību, tiktāl, ciktāl šādas saistības nerada nepamatotas ekonomiskas sekas, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par trešo jautājumu

57 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tādi telemediju pakalpojumi kā televeikals ir iekļauti "televīzijas pakalpojumu" jēdzienā "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta nozīmē.

58 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka šajā noteikumā jēdziens "televīzijas pakalpojumi" nav definēts. Tādēļ, lai interpretētu šādu jēdzienu, tā formulējums un mērķis ir jāpārbauda "Universālā pakalpojuma" direktīvas mērķa kontekstā.

59 Šīs direktīvas 31. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis elektronisko sakaru tīku operatoriem var noteikt pamatotas saistības īpašu radio un televīzijas kanālu vai pakalpojumu raidīšanai. Šajā sakarā šī noteikuma formulējumā vispārīgā veidā ir noteikti radio un televīzijas kanāli un pakalpojumi, nekonkretizējot, kāda veida pakalpojumiem šādas saistības var noteikt, turklāt skaidri neprecizējot, vai "must carry" statusu var attiecināt arī uz telemediju pakalpojumiem.

60 Šajā noteikumā nav noteikts televīzijas kanālu un pakalpojumu saturs, bet gan tas faktiski attiecas uz to apraides regulējumu telekomunikāciju tīklos.

61 Šāds konstatējums izriet arī no "Universālā pakalpojuma" direktīvas preambulas četrdesmit trešā apsvēruma, kurā ir noteikts, ka dalībvalstis paredz zināmas apraides saistības šajos tīklos, lai sabiedrībai raidītu radio vai televīzijas pārraides.

62 Tādējādi no šīs direktīvas 31. panta 1. punkta un šajā noteikumā paredzētā mērķa izriet, Kopienu likumdevējs ir atturējies noteikt jebkāda veida ierobežojumu "must carry" saistībām attiecībā uz televīzijas pakalpojumu saturu.

63 Otrkārt, jānorāda, ka Tiesai ir bijusi iespēja vērtēt "televīzijas apraides pakalpojumu" jēdzienu Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvā 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 60. lpp.; turpmāk tekstā — Direktīva "89/552").

64 Savā 2005. gada 2. jūnija spriedumā lietā C-89/04 *Mediakabel* (Krājums, I-4891. lpp.) Tiesa atzina, ka pakalpojums ietilpst Direktīvas 89/552 1. panta a) punktā noteiktajā jēdzienā "televīzijas apraide", ja tas ietver sākotnēju televīzijas programmu pārraidi sabiedrībai, proti, nenoteiktam potenciālo skatītāju skaitam, kuriem tiek vienlaikus pārraidīti vieni un tie paši attēli. Šāda jēdziena noteicošs kritērijs ir televīzijas programmu pārraide, kas ir "paredzēta sabiedrībai", un līdz ar to šādā analīzē primāra nozīme ir pakalpojuma sniedzēja skatupunktam. Tiesa šajā spriedumā arī atzina, ka attēlu pārraides tehnikai šajā vērtējumā nav izšķirošas nozīmes.

65 Jānorāda, ka tādi telemediju pakalpojumi kā televeikals, kas tiek raidīti dažādos elektronisko sakaru tīklos neatkarīgi no to raidīšanai izmantotās tehnikas, ir "paredzēti sabiedrībai". No tā izriet, ka šādi pakalpojumi ir "televīzijas apraides pakalpojumi" Direktīvas 89/552 nozīmē.

66 Šāda analīze ir pārceļama uz "televīzijas pakalpojumu" jēdzienu "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta nozīmē. Kā jau ir norādīts šī sprieduma 52. un 53. punktā, šī noteikuma mērķis ir nevis definēt šādus pakalpojumus, bet gan reglamentēt to pārraidi, nosakot "must carry" saistības. Līdz ar to tādi telemediju pakalpojumi kā televeikals ir televīzijas pakalpojumi minētā noteikuma izpratnē un tie ir ietverti šī noteikuma piemērošanas jomā.

67 Tomēr uz telemedijiem kā televīzijas pakalpojumiem dalībvalstu noteiktās "must carry" saistības var attiekties tikai tad, ja tie atbilst "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, kas ir atgādināti šī sprieduma 22. un 26. punktā.

68 Iesniedzējtiesai ir jānovērtē, vai, ņemot vērā visus pamata lietas apstākļus, šādi nosacījumi ir izpildīti.

69 Uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka "televīzijas pakalpojumu" jēdziens "Universālā pakalpojuma" direktīvas 31. panta 1. punkta nozīmē ietver tādus telemediju pakalpojumus kā televeikals tiktāl, ciktāl ir izpildīti šajā noteikumā paredzētie nosacījumi, kas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) 31. panta 1. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem ("Universālā pakalpojuma" direktīva) ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā, kas kabeļtīkla operatoram savā analogajā kabeļtīklā liek iekļaut televīzijas kanālus un pakalpojumus, kas jau ir zemes apraidē, kā rezultātā tiek noslogota vairāk nekā puse no šajā tīklā pieejamajiem kanāliem, un kurā kanālu nepietiekamības gadījumā ir noteikta pretendentu klasifikācija atbilstoši prioritārai secībai, kas izraisa visu šajā tīklā pieejamo kanālu noslogotību, tiktāl, ciktāl šādas saistības nerada nepamatotas ekonomiskas sekas, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;

2) "televīzijas pakalpojumu" jēdziens Direktīvas 2002/22 31. panta 1. punkta nozīmē ietver tādus telemediju pakalpojumus kā televeikals tiktāl, ciktāl ir izpildīti šajā noteikumā paredzētie nosacījumi, kas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.

[Paraksti]